

gør sig gældende på dette område. Fordelen ved modellen er tillige, at Forbrugerombudsmanden vil føre tilsyn med, at markedsføringsloven og retningslinierne overholdes. I den forbindelse bemærkes, at Forbrugerombudsmanden som tidligere nævnt har procesuelle beføjelser.

En ulempe ved modellen er, at retningslinierne ikke er juridisk bindende, hvilket bl.a. betyder, at en overtrædelse af reglerne ikke nødvendigvis vil have retsvirkninger for rådgiveren i tilfælde af en tvist for domstolene. Handlinger i strid med retningslinierne må imidlertid i almindelighed forventes at blive betragtet som stridende mod god markedsføringsskik.

En anden ulempe ved modellen er, at der er tale om et område med et begrænset antal af nye markedsaktører – ofte uorganiserede – fra adskillige forskellige erhverv. Der vil formentlig ikke være grundlag for etablering af en egentlig brancheorganisation, som vil kunne indgå i en forhandling med Forbrugerombudsmanden, hvilket normalt er en forudsætning for Forbrugerombudsmandens kompetence i henhold til markedsføringsloven.

2) Vinkelskriverloven ændres, og reglerne om god skik reguleres i loven eller via en bemyndigelsesbestemmelse i loven i en bekendtgørelse.

Fordelen ved denne model er, at reglerne om god skik vil være bindende for de virksomheder, der udbyder juridisk rådgivning. Fastsættelse af bindende regler for ordningen vil endvidere indebære den fordel, at der allerede fra start er et regelsæt, som aktørerne på markedet kan indrette sig efter. Dette vil være til gavn for både forbrugerne og for de juridiske rådgivere.

Ulempen ved modellen vil være, at der skal etableres et selvstændigt regelsæt på området i stedet for markedsføringslovens almindelige bestemmelser.

Det er arbejdsgruppens vurdering, at det vil være hensigtsmæssigt i vinkelskriverloven samtidig at skabe hjemmel til, at Forbrugerombudsmanden fører tilsyn med reglernes overholdelse.

Et eksempel på en sådan ordning findes i lov nr. 492 af 7. juni 2001 om forbud mod tobaksreklame mv., hvor tilsynsforpligtelsen med reglernes overholdelse er henlagt til Forbrugerombudsmanden.

Efter en samlet vurdering har arbejdsgruppen fundet, at model nr. 2 indeholder den mest hensigtsmæssige forbrugerbeskyttelse.

Modellen indebærer som nævnt, at der skal fastsættes bindende regler om god skik vedrørende juridisk rådgivning. Arbejdsgruppen har i den forbindelse foreslået, at de nærmere regler vedrørende god skik fastsættes i en bekendtgørelse, idet det i modsætning til regulering i en lov giver en mere fleksibel adgang

til at justere reglerne, såfremt der måtte vise sig behov herfor. Det foreslås, at vinkelskriverloven ændres således, at justitsministeren bemyndiges til at fastsætte de nærmere regler.

Arbejdsgruppen har endvidere foreslået, at Forbrugerombudsmanden får kompetence til at føre tilsyn med, at reglerne i bekendtgørelsen overholdes. Som en konsekvens heraf har arbejdsgruppen foreslået, at Forbrugerombudsmanden medinddrages i forbindelse med udarbejdelsen af bekendtgørelsen.

Arbejdsgruppen har drøftet en række eksempler på, hvad god skik regler kan indeholde, f.eks. om rådgiveren over for klienten skal give oplysning om fagområde, timepris, og om der er tegnet en ansvarsforsikring. Arbejdsgruppen har ligeledes overvejet, at der kunne fastsættes krav om, at aftaler skal indgås skriftligt, og at aftalen som minimum skal indeholde oplysning om f.eks. rådgiverens fagområde samt, hvilken form for rådgivningsydelse der er aftalt.

Arbejdsgruppen har anbefalet, at det af reglerne om god skik bl.a. bør fremgå, at alle aftaler om juridisk bistand skal udarbejdes skriftligt, og at rådgiveren skal oplyse, om den pågældende er ansvarsforsikret mv.

Arbejdsgruppen har endvidere anbefalet, at der ikke stilles krav om en obligatorisk ansvarsforsikring til dækning af det økonomiske erstatningsansvar, som måtte opstå i forbindelse med juridiske rådgiveres virksomhed. Det er vurderingen, at en ansvarsforsikring medfører, at adgangen til markedet indsnævres, fordi det vil betyde, at kun erhvervsdrivende med ansvarsforsikring vil kunne udbyde ydelsen. Det er i den forbindelse vurderet, at der vil blive tale om en meget høj præmie.

Ifølge arbejdsgruppens anbefalinger bør der heller ikke stilles uddannelsesmæssige krav til de personer, som ønsker at drive virksomhed med juridisk rådgivning. Det ville således være vanskeligt i praksis at skulle fastlægge særlige uddannelsesmæssige krav. Det bærende argument mod en ordning, hvorefter udøvelsen af virksomhed med juridisk bistand blev betinget af en offentlig tilladelse, der alene kan meddeles personer med bl.a. særlige uddannelsesmæssige kvalifikationer, har dog været, at en sådan ordning ville kunne opfattes som en offentlig garanti for udøvernes kvalifikationer. En tilladelses- eller autorisationsordning for andre end advokater vil efter arbejdsgruppens opfattelse medføre en risiko for uigennemsigthed med hensyn til de forskellige udbyderes kvalifikationer og kompetencer samt de faglige og etiske rammer, som de enkelte rådgivergrupper er underlagt.

Arbejdsgruppen har endvidere overvejet, om der bør oprettes et særligt klagenævn til behandlingen af